

Louis Blauenfeldts indledningsforedrag ved K.K.F.s årsmøde

Taler

Henrik Louis Blauenfeldt
Sognepræst

Dato

6. juni 1910

Sted

Esbjerg

Omstændigheder

Indledningsforedrag (noget udvidet) ved K. K. F.s Aarsmøde i Esbjerg, 6. Juli 1910.

For nogen Tid siden læste jeg i en Avis, at ved Bordet maatte man. ikke tale om Kvindesagen, — det skadede Fordøjelsen.

Maaske er der noget om det.

Hvem ved, om Læsningen af dette Foredrag frembringer en lignende Virkning hos nogle, man har hørt noget saadant før. Det er da mit Haab, at Ondet maa være af ganske forbigaaende Natur, og at det derfor hurtigt hæves igen.

Og meget mere ønsker jeg, at Indholdet, som staar paa disse Linjer, maa bringe Klarhed over Spørgsmaalet, og at troende Mennesker maa bøje sig for Sandheden og give den Æren.

Hvad vil Kvindesagen?

Jeg griber ned i en Bunke af Kvindesagsskrifter, som ligger for mig, og jeg læser bl. a., at et Foredrag af en af Kvindesagens Forkæmperinder her i Landet slutter med følgende Ord: „Slutter vi os først sammen for at tilkæmpe os en værdigere Stilling i Samfundet, faar vi den sikkert. Mændene byder os ikke den nuværende en Dag længere, end vi selv vil taale den. Derfor er det paa Kvinderne selv, Hovedansvaret vil komme til at hvile, hvis der kommer til at gaa lang Tid, inden vi naar vort store Maal:

Lige Ret for Mand og Kvinde".)*

Dette vil Kvindesagen, det er en Grundsætning i dens Arbejde: Lige Ret for Mand og Kvinde, det, der kæmpes for, er at hævde dette: Mands og Kvindes Ligestilling.

*) Om Kvindesagen, Foredrag af Astrid Stampe Feddersen 1907, S. 22.

Er det nu en ugudelig Tanke, strider den imod Bibelens hellige Ord?

Jeg formaar ikke at se det. Tvært imod! Hvor er ellers den Tanke kommen fra, naar den ikke er kommen fra Gud, aabenbaret os i hans Ord? Det er virkelig ikke en Plantning, som af sig selv er vokset op her i denne syndige Verden. Nej, det er en af vor Faders Plantninger; Gud har selv sat den ind i Verden.

Paa Bibelens første Blad læser vi, som bekendt, følgende Ord: „*Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem*”¹).

Ja, Mand og Kvinde skabte Gud, 2 selvstændige Mennesker skabte han, 2 sideordnede Personer, Manden med sine særegne Evner og Kvinden med sine. Manden skal ikke stræbe efter at ligne Kvinden, nej, uha, det er jo noget af det værste, der kan siges om en Mand, at han er „kvindagtig”, og Kvinden skal heller ikke sætte som sit Maal at ligne Manden saa meget som muligt, med fuld Eet tiltales vi Mænd slet ikke af „mandhaftige” Kvinder. Nej, netop naar Mand og Kvinde kommer, som *de er*, som de er skabt af Gud, udfylder de hinanden saa prægtigt. Og det er nok Guds Tanke med at sætte Mand og Kvinde sammen i det samme Samfund.

Og hvem kender ikke det guddommelige Ord fra Begyndelsen, det, hvorpaa Ægteskabet hviler: *Gud Herren sagde: „Det er ikke godt, at Mennesket er ene, jeg vil gøre ham en Hjælp, som er ham lig*”²).

1) 1. Mos. Bog, l, 27. 2) i. Mos. Bog, 2, 18.

Saaledes har jeg i sin Tid lært ved Københavns Universitet, at det hebraiske Sprog her skal gengives paa dansk, saaledes oversættes det ogsaa af en af de mest bekendte Fortolkere af G. T. Delitsch, og saaledes findes Ordet ogsaa i adskillige

Oversættelser. Tilføjjelsen, saaledes som vor danske Oversættelse har den, „som skal være hos ham”, synes unægtelig ogsaa at indeholde saa lidt, at man ikke kan tænke sig, at Gud Herren selv skulde udtale et saa intetsigende Ord. Hvor skulde Kvinden ellers være i Ægteskabet, naar hun ikke skal være hos Manden? Denne Sætning: „som skal være hos ham” er saa trivial og selvfølgelig, at man slet ikke venter at finde den udtalt i Bibelen.

Tænk, ogsaa i Ægteskabet er Kvinden Manden lig, ogsaa der hævdes lige Ret for Mand og Kvinde, Mands og Kvindes Ligestilling. Naa, denne Tanke er gaaet selv Manden saaledes i Blodet, at han i Omtale af sin Hustru uvilkaarlig gaar ud fra den. Hvem har ikke hørt en Mand kalde sin Kone for sin „kære Ægtehalvdel”. Dersom der menes noget hermed, og det maa man da gaa ud fra i Henhold til det gamle Ord: „En Mand er en Mand, og et Ord er et Ord” —, er Ligestillingen her klart udtalt. For, ikke sandt, 2 Halvdele, som ikke er lige store, det ved man dog ikke, hvad er!

Saaledes er altsaa Forholdet fra først af, sat af Gud baade ved Skabelsen og ved Ægteskabets Indstiftelse: Mand og Kvinde er hinanden ganske sideordnet, de staar som 2 selvstændige Personer, der baade i og udenfor Ægteskabet skal udfylde hinanden. Og det er først efter Syndefaldet, at Gud Herren siger til *Eva*: „*Din Attraa skal være til din Mand, men han skal herske over dig*” 1)

1) 1. Mos. Bog, 3, 16.

— hvilket Ord selvfølgelig, — men det *maa* siges —, kun angaar Ægteskabet og Samlivet der mellem Hustru og Mand.

Ved Syndens Indtræden i Verden, hvorved alle onde Aander og Magter blev sluppet løs, blev det oprindelige Forhold mellem Mand og Kvinde forrykket og fordærvet. Men hvem er det, som vi priser som alle Tings Genopretter? Hvem er det, som gør godt igen, hvad Synden har lagt øde? Det er *Jesus Kristus*, vor kære Frelser. Han genopretter det oprindelige Forhold mellem Gud og Mennesket: Barneforholdet, og i ham kommer den urgamle, guddommelige Tanke frem igen: Mands og Kvindes Ligestilling.

Det er derfor i sin gode Orden, at vi finder denne Tanke udtrykt og udtalt paa den allerskønneste og kraftigste Maade hos en af Jesu Kristi ypperste Disciple, Apostelen *Paulus*. Som alle Bibellæsere ved, skriver han til *Galaterne*: „*Alle er I*

Guds Børn ved troen paa Kristus Jesus. Thi I, saa mange som blev døbte til Kristus har iført Eder Kristus. Her er ikke Jøde etter Græker; her er ikke Træl eller fri; her er ikke Mand eller Kvinde; thi alle er I en i Kristus Jesus" 1).

1) Gal. 3, 26—28.

Og det vil jo sige, at i Barneforholdet til Gud ved Midleren Jesus Kristus falder alle Forskelle som betydningsløse baade folkelige (Jøde eller Græker), borgerlige (Træl eller fri) og den mest indgribende af alle i Kønsforskellen mellem Mand og Kvinde.

Her har vi et af de mange store Goder, Kristendommen har bragt Menneskeheden ; hør en Gang, hvor kønt og sandt vor berømte sjællandske Biskop, *H. L. Mortensen* skriver herom.

„Kristendommen har emanciperet. Kvinden til Ligestilling med Manden, idet den betragtede hende som gudsbilledlig Skabning, kalder hende til det evige Livs Naade, gør hende delagtig i det samme Guds Ord, den samme Daab, den samme Nadver som Manden".1).

1) Den sociale Ethik S. 57—58.

Det manglede da ogsaa blot, at man indrettede sig med 2 Himmelveje, een for Mænd og een for Kvinder, ligesom man i gamle Dage havde 2 Indgange paa vore Kirker, en mod Nord for Kvinder og en mod Syd for Mænd, - Mændene skulde nok selv vælge Solsiden!

Nu er det ikke umuligt, at en og anden tænker: Ja, men Manden er dog Kvindens Hoved, det siger da Guds Ord.

Ja, vist gør det det, og dette Skriftens Ord maa heller ikke rokkes. Men lad os dog endelig huske, at dette angaar kun Ægteskabet og ikke ellers nogetsomhelst andet Forhold. Læs, hvad Paulus skriver: „*Jeg vil, at I skal vide, at Kristus er enhver Mands Hoved; men Manden er Kvindens Hoved; men Gud er Kristi Hoved*"2).

2) 1. Kor. 11, 2.

Biskop Rørdam oversætter her tydeligere: „*Enhver Mands Hoved er Kristus, og en Kvindes Hoved er hendes Mand*”³).

3) N. T. S. 129.

Men du siger maaske: Nej lad os holde os til vor autoriserede danske Oversættelse. Nu vel, lad os det, læs saa, hvad Paulus skriver til *Efesoerne*: „*Hustruerne skal underordne sig under deres egne Mænd som under Herren, thi en Mand er sin Hustrus Hoved, ligesom ogsaa Kristus er Menighedens Hoved*”⁴).

4) Ef. 5, 22—23.

Her er der da ikke Gran af Tvivl om Forstaaelsen. At paastaa, at Manden i al Almindelighed er Kvindens Hoved er lige saa taabelig som at sige, at *Kristus* er alle Menneskers Hoved. Manden er sin Hustrus Hoved, og Kristus er sin Menigheds Hoved, og dermed er alt sagt i denne Sag. Af denne Grund byder baade *Paulus* og *Petrus* Hustruen at „underordne sig” Manden, og Paulus tilsteder ikke Kvinden d. e. Hustruen at „byde over Manden”¹) d. e. hendes Ægteemand.

1) 1. Tim. 2, 12.

Og dette ægteskabelige Forhold udleder han af 2 Omstændigheder, om man vil, 2 historiske Kendsgerninger: 1) *Adam blev dannet først, derefter Eva* og 2) *Adam blev ikke bedraget, men Kvinden blev bedraget og er falden i Overtrædelse*²).

2) 1. Tim. 2, 13—14.

Ligesom Gud har ordnet det saaledes i det store Samfund, at her er der en Øvrighed af Gud, som hver Sjæl maa underordne sig, saaledes har vi den samme Samfundsordning i det lille Samfund, der hedder Ægteskabet: Ægteemanden er Øvrigheden, som Hustruen underordner sig.

Gud give, at Manden saa altid huskede paa, hvem han igen har over sig: Kristus er Mandens Hoved!

Men sørgelig er det, at Mændene gennemgaaende har faaet dette med Hovedet forkert i Halsen. Man kan ogsaa sige, at det er gaaet dem til Hovedet. Men Bibelen er her uden Skyld. Alle troende Mennesker giver mig sikkert Ret i, at der er noget forfærdelig ydmygende i at læse Beretningen om Syndefaldet. Men jeg har somme Tider været fristet til at tænke her: Gid du var en Kvinde og ikke en Mand; thi spiller *Eva* en sørgelig Rolle i dette Sørgespil, saa er *Adams* endnu mange Gange tristere. „Han aad" 1), saa hedder det.

1) 1. Mos. Bog 3, 6.

I Stedet for at han, Manden, af det stærke Køn, skulde have sagt til sin svagere Halvdel: Nej, lille Kone, det *maa* vi ikke spise, det har Gud forbudt os, tog han af den forbudte Frugt, Eva rakte ham, og spiste. Han var straks færdig og har kun den Undskyldning overfor Gud, at Kvinden, som Gud havde givet ham, gav ham af Træet og han spiste.

Oprigtigt talt, dette synes mig ikke at være egnet til at give Mændene høje Tanker om sig selv.

Ja, jeg vil sige rent ud, at det volder mig megen Vanskelighed at forklare, hvorledes Adam kom saaledes af Sted. Man kan vel ikke sige andet end, at han har staaet ved sin Hustrus Side, har gennemlevet den samme Fristelse som hun - og vist den samme Mangel paa Modstandskraft overfor Djævelens snedige Anløb som hun.

Med andre Ord: Ogsaa her i denne tunge Stund, ser vi Mands og Kvindes Ligestilling — den Tanke, som Kvindesagen hævder, og som i Virkeligheden aabenbart er af Gud.

Men Kvindesagen nøjes selvfølgelig ikke med i al Almindelighed at have denne sin Grundsætning: Lige Ret for Mand og Kvinde - hvilken vel ikke saa forfærdelig mange nu til Dags bestrider. Den arbejder naturligvis paa at føre den ud i Livet, det praktiske, det offentlige Liv.

Dette gælder Livet i *det borgerlige Samfund*. Her tager Kvindesagen i sit Arbejde f. Eks. Sigte paa uægte Børns Mødre og deres Stilling i Samfundet, Ægteskabslovene, særlig hvad Formue angaar, Kvinders lige Ret med Manden med Hensyn til Adgang til borgerlige Stillinger, samme Løn som Manden, Valgbarhed og Valgret til Sogneraad, Byraad, Folkething o. s. v.

Og det samme gælder *Livet i Menigheden*. Der vil man gennemføre Kvindens lige Ret med Manden til at deltage i det praktiske Arbejde for Guds Riges Fremme og Komme baade hjemme og ude som Prædikanter, som Bestyrelsesmedlemmer af de forskellige Selskaber, Foreninger og Udvalg, der tager det frivillige Menighedsarbejde op.

Er dette nu stridende mod Guds Ord? Er det noget, som Gud forbyder de troende Kvinder at befatte sig med?

Ja, hvis man med Hensyn til Kvinders Deltagelse i det offentlige Liv kræver bestemte Paabud og Anvisninger i Guds Ord, da frygter jeg meget stærkt for, at man forgæves vil lede Bibelen igennem fra Ende til anden. Men heller ikke vil det være let at finde direkte Forbud i denne Sag, — jeg gad i Grunden nok set den, der kan paavise saadannes Tilstedeværelse i den hele Skrift.

Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at den ældgamle Befaling fra Gud, hvorpaa al Deltagelse i det offentlige Liv til syvende og sidst hviler, er henvendt baade til Mand og Kvinde, ikke til Manden alene. Saa skriver den hellige *Moses*: „*Gud velsignede dem (Mand og Kvinde), og Gud sagde til dem: Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden og gør eder (Mand og Kvinde) den underdanig*”.¹⁾

1) 1. Mos. Bog. I, 28.

Og jeg har Lyst til at spørge som saa: Naar nu troende Kvinder beder Bønnen i Fadervor: „*Ske din Vilje her paa Jorden, som den sker i Himlen*”, og Jesu Ord til alle troende Mennesker, ogsaa Kvinder: „*I er Jordens Salt*” kommer frem for dem, var det saa ikke rimeligt og sandsynligt, at det Spørgsmaal meldte sig: Hvorledes skal vi være Jordens Salt og saaledes gøre vort til, at Guds Vilje maa ske paa Jorden, naar al Deltagelse i det offentlige Liv er os forment?

Og hvad skal vi svare dem?

Jeg for min Del bliver her Svar skyldig.

Naa, helt uden Vidnesbyrd fra Bibelen er vi da heller ikke her. I den gamle Pagts Historie har vi et Eksempel paa en Kvinde, som beklædte endda en meget høj og anset Stilling i Samfundet. Det er *Debora*, „en Kvinde, en Profetinde". Hun dømte Israel. Hun boede under Deboras Palmetræ mellem *Hama* og *Bethel*, paa *Efraims* Bjærg, og Israels Børn gik op til hende i Retten²).

2) Dom. 4, 4—5.

Biskop *Martensen* anser det for umuligt, at Kvinder er brugelige som „Advokater og Dommere", fordi de mere er tilbøjelige til at lade sig bestemme af Følelsen end af *objektive Grunde og deres Drøftelse*".¹)

1) Den sociale Ethik S. 63.

Det synes ikke, som om Gud er af samme Mening som Biskoppen, siden han i en meget vanskelig Tid satte en Kvinde til at være Dommer i Israel.

Og tænk en Gang, det var endog en gift Kvinde, „*Lapidoths* Hustru". Stakkels *Lapidoth*! Hvorledes mon det er gaaet ham med at faa Maden i rette Tid og sine Sandaler og sit Stads-Gevandt, naar hans Kone sad i Retten og dømte? Og Børnene? De stakkels Børn, hvis Moder var Dommer! Lad os haabe, at dette Ægtepar ingen har haft. I Bibelen nævnes der vist ingen.

„Et Eksempel, kun ét eneste", hører jeg nogen udbryde. Aa, ét er i Grunden nok, der behøves ikke flere. Bibelen fortæller os, at Israels Børn i Nøden raabte til Herren, og Redskabet, han brugte til at give Folket Sejr over Fjendens Magt, var Kvinden med profetisk Aand, — Dommeren *Debora*.

Hvem tør saa sige, at Gud rundt ud forbyder troende Kvinders Deltagelse i det offentlige Liv?

Og nu med Hensyn til Kvinders Deltagelse i det frivillige Menighedsarbejde, — hvad skal vi sige dertil?

Først vil jeg gøre opmærksom paa, at dette forlængst er anerkendt af den indre Mission, som ingen dog med Rette kan beskylde for, at den har for Skik at handle imod Guds Ord.

Siden Aarsmødet i *Sorø* 1883, da den indre Mission i sin Virksomhed optog *Arbejdet i Børnenes Verden* ved Børnegudstjenester og Søndagsskoler og i *de unges Verden* ved Ynglinge- og Pigeforeninger, har mange Kvinder virket som Prædikanter der og gør det den Dag i Dag. Det er ikke saa ganske lille en Skare af troende Kvinder, som i Tidens Løb trofast Søndag efter Søndag har prædikeret Guds Evangelium for Børnene - sikkert ikke den letteste Prædikegerning - og ved Foreningens ugentlige Møde talt Guds Ord til deres unge Søstre dér.

Ja, siden 1907 har den indre Mission 2 *kvindelige Indre-Missionærer* i sin Tjeneste, en i Nordsjælland og en i Sydsjælland. Nu ved jeg godt, at Bestyrelsen indskærper dem fra først af, at de kun maa prædike for Kvinder og Børn (saa vidt jeg ved, dog ogsaa Drengene), mens det er dem forbudt at holde offentligt bekendtgjorte Møder for Folk af begge Køn. Men dette er jo en Smagsag, — og om Smagen kan der som bekendt, ikke disputeres —, Grundsætningen, at Kvinder maa prædike Guds Ord, er anerkendt i Praxis, og det er os nok.

Og ligesaa dette, at Kvinder har Sæde i Bestyrelser som varetager Arbejde for Guds Rige - det er forlængst anerkendt og praktiseret af den indre Mission; i dens mangedrengede Arbejde finder vi Kvinder rundt omkring paa de Pladser.

Paa det store Fællesmøde i *Randers* 1889 vedtoges Kredsinddelingen for K. F. U. M. og — K., og da Kredsformanden i den sydsjællandske Kreds, Indre-Missionær, *Hans Nielsen*, i 1890 gaar et Skridt videre og opretter en Kredsforbundsbestyrelse, vælges her 2 Kvinder ind som Bestyrelsesmedlemmer, endda 2 gifte Kvinder: En Møllers Kone i *Vindstrup* og en Gaardmandskone i *Troelstrup*.

Tænk, om Mølleren ikke faar sin Kaffe til rette Tid, den Dag hans Kone er til Bestyrelsesmøde, og Gaardmanden støjer Huset rundt for at finde det fine Tøj den Eftermiddag, hans Ægtehalvdal, som plejer at række ham Klæderne, sidder i Bestyrelsen!

Jo, jo, der bliver noget at ofre for Mændene, naar Kvinderne kommer med!

Og hvem er det, som gennem de mange Aar har været Sjælen i *Magdalenehjemmets* omfattende og besværlige Arbejde? Heldigvis da en Kvinde. Og hvem forestaar Gerningen paa den indre Missions Diakonissestiftelse, *St. Lukas*? Atter en Kvinde.

Oprindeligt og i adskillige Aar var det lutter Mænd, som sad i *Udvalget for de unges Sag*, skønt den da ogsaa angik unge Kvinder. Men efterhaanden følte man og indsaa Nødvendigheden af at have Kvinder med i Ledelsen her. 1902 indvalgtes da. Komtesse *H. Knuth* og det følgende Aar Frk. *Anna Sørensen* i *Viborg*. Og da Udvalget i 1906 faar Navneforandring og kaldes „*Fællesbestyrelsen for K. F. U. M. og K. F. U. K. i Danmark*“, og der samtidig indføres en delvis demokratisk Forfatning, udvides det ret stærkt og forøges bl. a. med 3 Kvinder (1 gift og 2 ugifte).

I hele 25 Aar bestyres *Arbejdet i Børnegudstjenester og Søndagsskoler* kun af Mænd, skønt det har mange Kvinder i sin Tjeneste, — Mændene kan her holde et Slags 25 Aars Jubilæum —, omsider i 1908 vælges 1 Kvinde (ugift) ind i Udvalget — naturligvis med Hovedbestyrelsens Tilladelse, som forud er indhentet.

Og allerede i Februar 1895, da den første Bestyrelse for „*Blaa Kors*“ dannes, tæller den mellem sine 5 Medlemmer 2 Kvinder (begge ugifte), og i denne Sommer ved „*Blaa Kors*“ Aarsmøde i *København* 3.-5. Juli vælger de ca. 350 Repræsentanter fra Landets forskellige Egne af 5 Medlemmer 2 Kvinder (den ene genvælges) ind i Hovedbestyrelsen, — uden at der hæver sig en eneste Røst derimod.

Se, naar man nu betænker dette, som ingenlunde gør Fordring paa at være en fuldstændig Oversigt, er det ganske forunderligt og næsten uforklarligt, at der virkelig endnu i det Herrens Aar 1910 ved *D. M. S.* Forhandlingsmøde i *Aarhus* 24.-26. Maj er over 100 Repræsentanter, som stemmer imod Kvinders Valg som Bestyrelsesmedlemmer. Dette er saa meget mere forbløffende, som man dog selv indenfor dette Selskab er naaet til at have Kvinder i Kredsforbundsbestyrelserne.

Ja, men har disse 100 nu ikke Ret? Strider det ikke mod Guds Ord, at Kvinder prædiker og har Sæde i Bestyrelser og Udvalg, som varetager Arbejde for Guds Rige?

Sjællands berømte Biskop, *Mortensen*, slipper ret nemt over Spørgsmaalet, — som vel heller ikke var synderlig brændende i de Tider —, idet han erklærer, at „med Kirkens Embeder har det sin særegne Vanskeligheder, da det hedder: Kvinderne tie i Menigheden (1. Kor. 14, 33".1)

1) Den sociale Ethik S. 63.

Naa, for Tiden er der jo her i Landet slet ikke Tale om, at Kvinder attraar Kirkens Embeder, — hvad Fremtiden i den Henseende vil bringe er ikke godt at vide. Muligvis kan det se sort nok ud for Mændene med Hensyn til at kunne hævde sig selv som eneste Indehavere af disse Embeder.

Men sikkert nok er det, at det er ved 1. Kor. 14. og 1. Tim. 2., at Slaget staar.

Paa førstnævnte Sted læses, som bekendt, følgende: „Ligesom i *alle de helliges Menigheder skal eders Kvinder tie i Forsamlingerne; thi det tilstedes dem ikke at tale, men lad dem underordne sig, ligesom ogsaa Loven siger. Men vil de lære noget, da adspørge de deres egne Mænd hjemme; thi det er usømmeligt for en Kvinde at tale i en Menighedsforsamling*".1)

1) 1. Kor. 14, 34-35.

Ja, og her staar da med rene og tydelige Ord, at Kvinder maa ikke tale i en Menighedsforsamling.

Jo, og hvad vil det saa sige?

Maa jeg i al Kærlighed faa Lov til at henvende et borgerligt Ord til eder, som tager Ordet ganske bogstaveligt —, hvilket er rigtigt —, men uden at agte paa Sammenhængen, hvori det staar, — hvilket er meget urigtigt? Saa skal I virkelig ogsaa gøre Alvor af dette Forbud, jeg ser ikke rettere end, at I bliver nødt til at sige til eders troende Kvinder: I maa ikke tale Guds Ord, hverken ved Børnegudstjenester, K. F. U. K.-Møder, eller ved Kvindeforeningers Møder, I maa ikke sige et Ord eller fremkomme med Spørgsmaal ved vore Samtalemøder. Gud forbyder eder det i sit Ord, I har bare at sidde pænt ganske stille, og vil I endelig vide noget, saa kan I spørge eders egne Mænd hjemme.

Men hvor mange bærer sig saaledes ad? Forhaabentlig ingen.

Nej, lad os uden forudfattede Meninger ganske sindigt gaa til disse Skriftens Ord og bede Guds Aand vejlede os til den rette Forstaaelse. Da er jeg overbevist om, at der ikke kan faas andet ud af disse Ord end, at *den Uskik, at Kvinder i Forsamlingerne kom frem med Spørgsmaal til de Mænd, som førte Ordet, forbydes — just ikke som Synd, men som stridende mod almindelig Sømmelighed.*

Saaledes udlægger Biskop *Skat Rørdam*, der har givet os sit N. T. med Noter, som læses med stor Glæde og Opbyggelse af mange Guds Børn, disse Vers.1)

N. T. S. 144.

Og paa aldeles lignende Maade forklarer selve *Vilh. Beck* Paulus Ord her.2)

2) I. M. T. 1888 S. 837—838.

Men saa gaar det dog ikke an heraf at slutte, at saa maa Kvinder heller ikke prædike; det er en ganske uforsvarlig Slutning. Og som bekendt, tillader jo Paulus Kvinder baade at bede og at profetere (prædike) ved Menighedsforsamlingerne.

Og der er dog vel ingen saa dumstridig ud fra disse omtalte og omstridte Ord at drage den Slutning: Saa maa Kvinder heller ikke sidde i Bestyrelser og Udvalg. Det var dog for horibelt.

Og nu 1. Tim. 2, 11-12, der jo lyder saaledes: „*En Kvinde bør i al Stilhed lade sig belære, med al Lydighed; men at være Lærer tilsteder jeg ikke en Kvinde, ikke heller at byde over Manden, men at være i Stilhed*”.

Vilh. Beck forstaar dette Ord saaledes, at *Paulus* her forbyder Kvinder „at lære, at træde op som *Menighedens Lærer*” - „at have *Lærereembedet, i Kirken*” — at være *Menighedens Præst*”.1)

1) I. M. T. 1888 S. 838.

Nu vel, i saa Fald er *hermed* da ikke forbudt hende at være Apostel, Profet eller Evangelist,2)

2) Se Ef. 4, 11.

— og det er jo netop dette sidste, det drejer sig om her, om en Kvinde maa være Evangelist, Prædikant eller ikke - og ikke om, hvorvidt hun maa beklæde Lærereembedet i Kirken eller ikke. Saa vedkommer dette Skriftord os da slet ikke her.

Men — mon der ligger saa meget i disse Ord? Mon der i Grunden siges stort andet hermed end i 1. Kor. 14: Den gifte Kvinde maa ikke ved Menighedens Forsamling optræde som Lærer, navnlig ikke overfor sin Mand, men hun skal i Stilhed lade sig belære af ham? At der fra Vers 8 af tales om Menighedsforsamlinger er da sikkert nok.

Alt i alt: Jeg gad set den, der virkelig kan paavise, at den indre Mission handler imod Guds Ord ved at anvende kvindelige Prædikanter og ved at give Kvinder Sæde i Bestyrelser og Udvalg. Og hermed skal jeg slutte disse Overvejelser.

Blot et Ord til allersidst.

Vi, som i Hovedsagen giver Kvindesagens Arbejde og Bestræbelser Medhold, staar aldeles ikke med en skranten Samvittighed overfor Guds Ord. Vi tyr slet ikke til bibelkritiske Kunster og Metoder for at klare os overfor Bibelens Ord. Nej, vi indanker trøstigt Sagen til Forhandling for Guds Aasyn og paa hans Ords Grund. Hvad jeg hermed gør.

Kilde

Kristeligt Kvindeblad. Årg. 1, nr. 11-12: ss. 81-87, 89-94. Udg. af Kristelig Kvindevalgrets-Forening. Dec. 1910.

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

Foredrag, Indre Mission, Kvindebevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/louis-blauenfeldts-indledningsforedrag-ved-k-k-f-s-aarsmoede-1910>